

SNEEUW.

Warr'lende, dwarr'lende vlokken,
Witter dan wat er aan witheid
Ergens en ooit werd gevonden!
Wereld van wondere schoonheid
Maakt gij een doodsch-droevige aarde,
Lang in staag lekende tranen
Weenend, om 't mooi van een zomer,
Dat er de herfstkou deed tanen.

Warr'lende, dwarr'lende vlokken,
Waar ge aan de boomen blijft kleven
Weeft gij een wondere wade,
Schijnbaar een doodskleed voor 't leven.
Statig en stille is uw schoonheid; —
't Harte vol heilige vrede
Vouwen we eerbiedig de handen;
Staan'len we zacht onze bede.

Warr'lende, dwarr'lende vlokken,
Eind'lijk tot ruste gekomen,
Hebt ge in 't gespeel van de zonne
Meer nog aan schoonheid genomen;
Doet uw kristallen gij schitt'ren,
Flikk'ren in fonk'lende kleuren,
Tot bij uw pracht wij vergeten
't Zomersche schoon te betreuren.

Warr'lende, dwarr'lende vlokken,
Mij doet uw witheid verlangen,
Dat ook mijn zondige ziele
Reinheid bij God moog' ontvangen:
Sierlijke, witte gewaden,
Zal hij Zijn heiligen schenken. —
Vader, wil dan in genade
Mij ook, onwaard'ge, gedenken!

J. M. WESTERBRINK—WIRTZ.

